Ч. 125 (11.466). Львів, пятниця 7. червня 1929. [illegible] Рік XLVII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 5·00 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
" Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Кінець репараційної кампанії.

Берлін, 3. VI. 1929.

Після чотирьох місяців дебат — або радше скажім, сварок — репараційні „знатоки" таки зговорились. Коли беру це слово „знатоки" в лапки, то роблю це тому, щоби зі самого початку підкреслити, що конференція, яка зійшлася була на базі комерційної доцільности і бажала розвязати справу репарацій поза рямцями всякої політики, вже скоро перемінилась у чисто політичний конвентикль, на якому міродатними зробились не фінансові, а політичні міркування. Фінансові „знатоки" перемінилися в стопроцентових політиків. Тому розвязка проблеми є не фінансова, а чисто політична.

Слідкуючи за розвитком репараційної конференції, не мож було визбутись враження, що відбуває вона свої наради на торпеді, яка в кождій хвилині може розірватись. Фактично конференція весь час находилась неначеб у стані постійної кризи; не покінчилася ще одна справа, ледви залагоджено той чи інший конфлікт, коли оце виринав несподівано другий: так до самого кінця. Вічний нахил до кризи прибирав хвилинами характер справжньої гумористики, як от наприклад з приводу деяких бельгійських претенсій. Вже партнери зговорились щодо чисел, часу плачення, способів трансферу й комерціялізації, змонтовано цілу скомпліковану репараційну машину з цілою її системою мораторій і клявзуль, зложено проект остаточного звіту для вжитку урядів, уже репараційні писарі почали звязувати акти, а журналісти ховати змучені пера, — коли — знов нова криза! Бельгійці заявляють в останній хвилині, що звіту не підпишуть, якщо не буде полагоджена вальоризація грошей, що їх були німці видали в Бельгії підчас окупації. Ледви якось пощастило учасникам конференції втихомирити бельгійців; німецькі знатоки запевнили їх, що нім уряд цю справу позитивно розвяже, та ще й Штреземан мусів у Берліні віддати бельгійському послові відповідні заяви.

Політична аналіза всіх отих безконечних репараційних криз виявляє одно маркантне явище, — а саме: европейські контрагенти не мали надто великої охоти дійти до позитивної розвязки проблеми і це є виключна заслуга американців, що конференція таки не експльодувала. В останніх днях треба було вжити всього натиску американського капіталу й порушити з Вашінгтону цілу дипльоматичну машину, щоби примусити европейських контрагентів до компромісу. Характеристичні були останні дні репараційної кампанії; всі проблеми неначеб уже передебатовано, в головніших проблемах найдено формули компромісу, а помимо того, учасники неначеб вагались сказати останнє слово, почались якісь теоретично-принципові дискусії, неначеб люди хотіли собі дати час і можність, щоби найти ще якусь причину для чергової — кризи. Тільки рішуча, місцями навіть дуже мало дипльоматична акція провідника конференції, американця Оуена Юнга не допустила до нових історій. Під його натиском партнери мусіли волею-неволею погодитись на остаточну формулу компромісу. Зрозуміла політика! Американцям не дуже богато залежить на европейських справах. Вони хочуть мати свої гроші. Їхні капітали є уложені в Европі в той спосіб, що за допомогою своєї фінансової політики, вони завсіди мають можність провести свою волю.

Характеристичним є те, що найшлися також німці, які хотіли конференцію зірвати дарма, що її позитивна розвязка приносить німцям безсумнівні користи, і що найважніше, далеко ліпші можливости на майбутнє. Під кінець конференції уступив доволі несподівано другий нім. офіційний знаток д-р Феґлер, саме в хвилині, коли почали позначуватись можливости, що конференція покінчиться позитивними результатами. Д-р Феґлер, генеральний директор одного з наймогутніших нім. сталевих концернів, звязаний передовсім з великою рурською індустрією, був до певної міри представником німецьких промисловців. В тім моменті ще раз ярко зарисувались з трудом скривані протилежности в концерні німецької закордонної політики. В той час, коли демократичний уряд проводить послідовно ще й досі „льокарненську" лінію замирення зі заходом і бажає особливо з французами дійти до порозуміння, тяжкі індустрійні круги, опора німецького фашизму, є радше приклонниками т. зв. сх. концепції, в якій не малу ролю грають надії на ревізіонізм — і всякі політичні можливости та комбінації зі СРСР. Помимо спротиву д-ра Феґлера, нім. уряд найшов досить відваги, щоби підписатись під рішенням репараційної конференції і маємо всі дані думати, що вже скоро почнеться внутрішньо-німецька кампанія за репараційну справу.

Але не тільки в одній Німеччині хід репараційної конференції виявив позакулісові відносини, які далеко не покриваються з офіціяльною міжнародньою політикою. Ось так, ми бачили в одному моменті дуже симптоматичний удар Оуена Юнга в сторону уряду консерватистів. Юнґ намагався ввести англійців в таку ситуацію, щоби вони були примушені, або перейняти на себе більшість знижок і скреслень, які конференція мусіла поробити в сторону німців або взяти на себе відповідальність за зірвання конференції. В обох випадках консерв. уряд мусів би був потерпіти і стратити престіж серед виборчих мас. Це тільки свідчить про цивільну мужність уряду, що не дивлячись на все, запротестував і справу — виграв. Черговою яркою блискавкою, яка освітила тло міжнародньої політики був удар Сноудена в сторону французів, яким англійські робітники заявили, що не підтримають фінансового компромісу поміж Англією і Францією, заключеного в консервативних міркувань про потрібний союз із Францією у майбутньому, що й спричинило цілий ряд уступок консерватистів у сторону французів. Це була — у фінансовій площині — заповідь зриву з франкофільською політикою Чемберлена. Ту заповідь інтерпретовано врештою як нову орієнтацію англійської політики в сторону можливостей компромісу з Америкою.

Оскільки ще не зовсім виразно зарисовуються ті політичні наслідки, які потягне за собою полагодження репараційної справи, остільки панує ясність бодай у фінансовій ділянці.

Вирішено перш за все, заложити репараційний банк, який має управильнювати розподіл німецьких репарацій. Одначе цей банк матиме помимо значно вужче поле ділання чим це проєктовано спочатку. Первісний плян репараційного банку передбачував реґуляцію не тільки німецьких репарацій, але й усього міжнародного воєнного задовження. Тимчасом проблеми загального задовження не вирішено. І цей банк має покищо виключно одно завдання, а саме німецьких репарацій. Врештою пресові відомости й здогади є настільки розбіжні, а конференційні комунікати в тій справі настільки неясні, що про силу досягання й функції репараційного банку можна буде скласти собі докладний образ щойно після публікації спільного звіту знатоків.

Всього разом мають німці заплатити: *36 міліярдів і 885 міліонів марок, впротязі 37 років.* В дійсности сума нім. плат є ще нижча, приблизно за міліярди, при чому диференція 3⁰/₀ міліярда випадає евентуально на німецьку користь при певних передумовах справного функціонування репараційної платничої машини. Коли порівняти ті числа з попередніми бажаннями, то слід ствердити, що німці всетаки вспіли немало виторгувати. З версайських 140 міліярдів, а то й більше зробилося в пляні Доза 42 міліярди. На репарац. конференції вірителі жадали 39 міліярдів, згодились на 36⁰/₀, а дістануть в дійсности 33. Крім цього німці мусіли перебрати на себе ґарантію на протязі 22 літ після закінчення плат після пляну Юнґа, а саме: в справі міжаліянтських боргів, що будуть зобовязані вирішувати зі своїх фондів евентуальні недобори міжсоюзних держав. Зрештою німці приняли цілий репар. плян з рядом застережень таксамо фінансового як політичного характеру, які уможливлюють німцям міжнародню поміч у видобуванні репараційних рат як також евент. ревізію цілого пляну. На закінчення не від речі буде пригадати, що французи заплатили німцям після війни 1870/71 р. пять міліярдів зол. франків і що абсолютна вартість капіталу була тоді вища ніж тепер.

Зенон Пеленський.

Фермент в Індіях.

Сутичка між національно-політичними і соціяльними змаганнями.

„Берлінер Тагеблят" надрукував цікавий допис Кльоцеля, свого спеціяльного кореспондента в Бомбаю, під заголовком „Ґанді чи Ленін" про економічну боротьбу індуського робітництва.

На початку свого допису Кльоцель звертає увагу на те, що в Европі з деяким зацікавленням слідять за розвитком боротьби за політичну незалежність Індії, але дуже мало звертають уваги на те, що там останніми роками поруч чисто політичного руху ведеться також велика економічна боротьба індуського робітництва. „В Індії, — пише Кльоцель, — боротьба відбувається тепер не лише під прапором Ґанді, але також під прапором Леніна".

І справді, в 1927 р. в Індії було 129 страйків, у яких брало участь 132.000 робітників. В році 1928 число і розмір страйків були ще більші. Страйк робітників бавовняного промислу в Бомбаю тягнувся 6 місяців і в ньому брало участь 150.000 робітників.

Кльоцель дає таке освітлення цьому страйкові:

„Він показує, що повстає новий рух, який пробує з зовсім іншого погляду підходити до розвязання не лише господарських, але також політичних проблем Індії. В Індії знали досі лише одну доктрину: „Все нещастя походить лише від панування чужинців, не може бути ніякого поліпшення, поки це панування буде продовжуватись. Всю національну енергію треба звернути виключно на боротьбу за національну незалежність, а всі інші справи відложити аж до часу, поки не буде осягнена ця ціль". Тут сходяться між собою обидва крила, незалежницьке й автономістичне, індуського національного конгресу. Одначе страйкуючі робітники Бомбаю стоять під впливом політичної групи, яка проповідує їм: „Боротьбу за вашу свободу не можна вести лише на політичному ґрунті. Ваших інтересів не будуть боронити люди, які економічно є вашими ворогами. Ті самі фабриканти, які підтримують національний рух, відкидають ваші домагання до забезпечення мінімума життя. Нема ніякого сенсу боротися з ними за „свободу", яка замісць чужого панування наставить вас під владу суверенної капіталістичної кляси Індії. Ваша визвольна боротьба не може бути буржуазною, але ви мусите вести свою власну класову боротьбу".

На думку Кльоцеля індуський визвольний рух зовсім лишив на боці всі соціялістичні проблеми. Тимчасом економічне положення не лише індуського робітництва, але також великої більшости індуської інтеліґенції є незвичайно лихе.

Тому ці групи пробують організувати боротьбу за поліпшення свого становища вже тепер і не вдоволяються лише голим гаслом боротьби за національну незалежність. І в поборюванні цього соціяльного руху англійська влада в Індії та провідники націоналістичного індуського руху йдуть разом.

Плян роззброєння Гувера.

Минулої неділі президент Злучених Держав Гувер відбув довшу конференцію з державним секретарем маринарки Адамсом і рішив покищо здержати проєкт бюджету морського міністерства, який мав бути внесений 1. серпня. Гувер має надію, що якби пощастило протягом короткого часу дійти бодай до принціпіяльного порозуміння з Англією щодо загального обмеження морських зброєнь, то Америка могла би не приступати до будови нових 15 кружляків, яку ухвалив конґрес на своїй останній сесії.

Перемога англійської партії праці підчас виборів відкриває добрі вигляди щодо скликання нової конференції в справі морських роззброєнь. Недавня заява американського державного секретаря Стімсона про те страшне обтяження, яке несуть зі собою морські зброєння, мала велике, хоч тільки теоретичне значіння. Тепер президент Гувер рішив зробити ще крок далі. Він спинив внесення до конґресу нового проєкту бюджету морського міністерства, і новий американський посол Доз, який незабаром виїздить до Льондону, повезе з собою для англійського уряду конкретний американський плян щодо встановлення відносної сили воєнної фльоти ріжних держав.

За океаном.

35-ЛІТТЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНЬОГО СОЮЗУ.

Свято вложення угольного каменя в новий дім Українського Народньогоо Союзу в Джерзи Сіті.

З американської „Свободи“ довідуємося, що в Джерзи Сіті (Злучені Держави) відбулося дня 12. травня (неділя) з нагоди 35-ліття Українського Нар. Союзу велике свято української еміґрації, а саме: торжественне вложення угольного каменя в новий дім Українського Народнього Союзу, що є найсильнішою українською асекураційно-допомоговою організацією в Америці. Органом Українського Нар. Союзу є одинокий в Америці український національний щоденник „Свобода“. Свято відбулося напередодні XVII. конвенції (загальних зборів) Українського Народнього Союзу і тому приймали в ньому участь представники всіх осередків української еміґрації у Злучених Державах.

Свято почалося походом з Українського Дому до нового дому Українського Нар. Союзу. В поході взяло участь 6 тисяч учасників. На переді йшла в одностроях сотня січовиків з Ню-Йорку з прапорами Січи ім. Хмельницького і Чорноморської Січи. За січовиками слідували дівчата і хлопці зі школи балетмайстра Авраменка. Далі йшли відділи Українського Нар. Союзу зі своїми прапорами. На чолі походу йшов голова святочного комітету разом з представником міста. В часі походу грало три орхестри. Перед Сити Гол побудовано трибуну, на якій стояли найвищі урядники міста і поздоровляли похід. Перед новим домом Українського Нар. Союзу промовив представник міста Мек Гаверн, повитав святкуючих від міста і представив мейора Френка Гейґа. Гейґ виголосив довшу промову, в якій висловив радість з приводу того, що в Джерзи Сіті має свій осідок така організація, як Український Нар. Союз.

По тих промовах доконано акту вложення угольного каменя. Камінь посвятив о. В. Сполітакевич, головний радний Українського Нар. Союзу. Угольну грамоту підписали мейор (бурмістр) Гейґ і чотири інші комішенери (радні) міста, що прибули на свято, а по них положили свої підписи члени екзекутиви Українського Нар. Союзу. Потім виголосили промови голова Українського Нар. Союзу Т. Грицей, ред. О. Ревюк й І. Каштанюк. Місцевий хор відспівав гимн Українського Нар. Союзу, скомпонований на це свято М. Гайворонським до слів члена Союзу і січовика С. Мусійчука. Крім того промовляли ще Р. Слободян, Л. Свистун, як гість з Канади, С. Ядловський і д-р Мишуґа.

Пополудні того самого дня відбувся святочний концерт. По концерті була святочна вечера, в якій взяли участь представники міста з мейором на чолі. При вечері виголошено 14 промов, між якими виступали О. Д. Стеткевич з мистецькою грою на скрипці, а Віра Стеткевич з грою на пяніно.

*

При вкладанні угольного каменя в новий дім Українського Нар. Союзу виголосив, як сказано, промову ред. В. Ревюк в англійській мові, дякуючи мейорови (бурмістрови) міста, комішенерам (радним) та іншим американцям за участь в українському національному святі та за їх прихильність до нього і до української установи. В часі вечері промовляв по англійськи між іншими також судля Мек Ґаверн, який зазначив, що в своїй судовій практиці стрічає він злочинців серед ріжних національностей, але не памятає ще, щоби який злочинець, поставлений перед нього, зачислив себе до української національности. Це знак, що українці високо моральні та культурні. Він побажав, щоби українці ще більше скріплялися матеріяльно, орґанізаційно, щоби жили в згоді та братерстві на вільній американській землі. Ред. Ревюк виголосив у часі вечері обширну промову в англійській мові, щоби його могли зрозуміти американці, в якій ділився своїми враженнями зі свого побуту у рідному краю та змалював у ярких красках ті відносини, серед яких приходиться жити та вести боротьбу за своє істнування нашому народові. Згадав також про свій заповіджений Т-вом українських письменників і журналістів у Львові виклад, але не відбутий з независимих від Т-ва причин. Ті причини він подав у своїй промові.

*

На другий день, 13. травня почалися ділові наради XVII. конвенції Українського Народнього Союзу. В цьому році минає 35 літ від повстання Українського Народнього Союзу і тому ця конвенція має характер ювилейної. Про саму конвенцію та її ділову працю напишемо іншим разом. Тут зазначимо тільки, що при самому відкритті конвенції було присутних 330 уповноважених делеґатів.

Ватикан й українці.

На маргінесі румунсько-ватиканського конкордату.

Українці греко-католики до захоплення української Буковини румунами входили в склад станиславівської дієцезії. Румунський уряд, переводячи повну сепарацію буковинських українців від галицьких, навіть в релігійно-адміністративній ділянці, відрвав українських греко-католиків від звязку зі станиславівським адміністративним центром, створивши для яких 150 тисяч українського греко-католицького населення становище апостольського адміністратора.

Тепер і під тим оглядом має наступити зміна на гірше. Румунський уряд заключив конкордат із Ватиканом, над якого ратифікацією саме тепер переводить дебату букарештенський парлямент. Арт. 2-ий цього конкордату піддає українських гр.-католиків під юрисдикцію румунського гр.-кат. епископства, що має повстати на півночі Семигороду. Проти цеї постанови протестував у сенаті сен. д-р Вол. Залозецький, домагаючись створення окремого епископства для українців греко-католиків. Він вказав на непригожі комунікаційні звязки між Семигородом і Буковиною, на відмінність богослужебної мови, на ріжниці в культі та й на факт, що 30 тис. марядів-лютеранів має своє окреме епископство.

У звязку з конкордатом явився сен. Залозецький на авдієнції у папського нунція в Букарешті. На уваги сен. Залозецького відповів папський нунцій, що думка про адміністрування українських гр.-католиків вікарієм іншої національности протиниться *духові* конкордату. Нунціятура дбатиме про те, щоби становища новокреованого гр.-кат. епископства в Семигороді не обсаджено духовником, що вестиме ромунізаторську політику. Денаціоналізаційної політики в гр.-кат. церкві українці не мають основи лякатися, бо нунціятура й Ватикан дбають про те, щоби ніодин католик не денаціоналізувався. В конкордаті — мовляв — тільки на місце одного слова вставлено друге, а саме замісць *апостольського* адміністратора українці матимуть *епископського* адміністратора. Нунцій може обіцяти, що ніодна українська гр. кат парафія на Буковині не буде обсаджена не-українським священиком.

На маргінесі цих заяв й обіцянок папського

ДОС. ВОЛОДИМИР ЦЕЛЕВИЧ.

10)

Самоврядування.

Ще одна діяльність повітової самоуправи.

Будова памятника в Коломиї. Повіт Коломия в порозумінні зі сумежними повітами приступає до будови величавого памятника марш. Йосифа Пілсудського, для звеличання 10-ліття польської державности. Кошти цього памятника мають виносити понад 80.000 зол., а має їх покрити в цілости повітова і громадська самоуправа повітів коломийського, городенського, косівського, станиславівського і печеніжинського. Повітові старости визначають громадам висоту квот, які вони мають вставляти на цю ціль до громадських бюджетів.

Діяльність на санітарному полі. На удержанні повітової самоуправи є повітові й окружні лікарі. Цілий повіт ділиться на кілька лікарських округів у залежности від величини повіту і скількости населення. Наприклад у яворівському повіті є один повітовий а один окружний лікар, у косівському повіті є один повітовий і чотири окружних лікарів. Повітовий лікар має свій лікарський округ, а крім цього виконує загальний нагляд над окружними лікарями. Майже в кожному повіті істнує одна або кілька протичахоточних станиць (пораден). В деяких повітах зорганізовані порадні венеричних недуг, порадні трахоми і порадні для немовлят і матерей. Такі порадні уділюють населенню повіту даром лікарських порад, оплачується тільки кошти ліків, далі платиться за уживання кремінної лямпи і т. п. З тих лікарських порад користає майже виключно міське населення. Сільське населення часто-густо навіть не знає про істнування лікарської порадні. Бувають випадки, що лікарський і санітарний персонал порадні зневажливо трактує українських селян. Нема найменшого сумніву, що порадні лише тоді здобудуть довіря українського населення і причиняться до піднесення санітарного стану повіту, коли лікарі будуть знати душу населення, його мову, звичаї та обичаї, або іншими словами, коли для українського населення уділюватимуть порад лікарі української народности.

Так само, як кожний повіт ділиться на лікарські округи, ділиться він також на округи для повитух. За австрійських часів одна окружна повитуха припадала на коло 10.000 мешканців і в повіті було від 5—10 округ для повитух. За польських часів скількість округ для повитух непомірно збільшено. В деяких повітах начислюємо до 30 таких округів. Завданням такої окружної повитухи є нести безплатну поміч убогим поліжницям. Вони побирали за австрійських часів винагороду від громад, що входили до округи і то в двоякій формі, або громада платила їм окремо за кожну уділену убогій поліжниці поміч, або вони побирали постійну невеличку річну платню. Тепер повітова самоуправа примушує громади, щоби вони платили повитухам річну платню, хоч це суперечне з обовязуючим ще розпорядком з 1891 р. При назначуванні повитух кермуються повітові виділи і лікарі політичними оглядами, бо іменують окружними повитухами майже виключно особи польської народности. З цего бачимо, що повітова бюрократія вміє навіть справу іменування окружних повитух зробити засобом скріплення впливів польського елементу по українських селах.

Санітарний стан деяких галицьких повітів є дуже лихий. Напр. у повіті Турка нема повітового лікаря. Особливо у гірських повітах Турка та Ліско поширюється в застрашаючий спосіб чахотка, головно наслідком убожества населення і недостаточного відживлювання.

Самоврядні (комунальні) каси ощадности.

У звязку з обговорюванням діяльности повітової самоуправи спинюся коротко також на діяльности повітових і міських кас ощадности.

Теперішний уряд зуживає богато зусиль, щоби повставали і гарно розвивалися самоврядні (повітові і міські) каси ощадности. Таким чином він хоче осягнути двояку ціль: господарську і політичну. В господарській ділянці хоче уряд при допомозі самоврядних кас поширити ідею ощадности серед широких мас, а в політичній ділянці приєднати народні маси для політики теперішнього уряду при допомозі достарчування танього кредиту тим верствам населення, які не мають доступу до великих фінансових інституцій.

Розпорядок президента Річипосполитої з 13. квітня 1927 р. (В. з. Р. П. ч. 38 поз. 339 про самоврядні (комунальні) каси ощадности творить однакові законні основи для самоврядних кас в цілій державі. Від того часу датується поважний розвій тих інституцій зокрема на землях, що були під російською владою, де давніше взагалі не було комунальних кас.

До розпорядку президента появився виконавчий розпорядок міністра внутрішніх справ у порозумінні з міністром скарбу з 26. березня 1928 р. (В. з. Р. П. ч. 44. поз. 424), який побіч ріжних постанов подає зразковий статут для таких кас.

На основі тих постанов є самоврядні каси самостійними правними одиницями. Самовря-

нунція в Букарешті, можна хіба пригадати пословицю про обіцянку-цяцянку. Заяви й обіцянки одно, а постанови конкордату друге. Зайвим було би пригадувати, що саме католицький інтернаціонал при перевазі сильнішого веде завзяту денаціоналізаційну політику. Відносини в Польщі є цього найкращим доказом. Постанови польсько-ватиканського конкордату, на яких основі допускається зміну додаткових богослужень в римо-католицькій церкві тільки за згодою всіх епископів (розуміється, польських, бо інших нема), а дальше піддання „наверпених" католиків східного обряду під юрисдикцію польських епископів (в Луцьку, Пинську і Вильні), та звязана з тим денаціоналізаційна політика зовсім не промовляють в користь заяв й обіцянок папського нунція в Букарешті. Навпаки, є це змагання румунів захопити в свій полон і в рямки денаціоналізаційної політики греко-католиків українців, як уже захоплено в ромунізаторські кліщі православних українців. В світлі того, що кандидати на священиків будуть виховувані в ромунській гр.-кат. духовній семинарії під тиском ромунізаторських тенденцій, — обіцянка папського нунція про необсаджування українських гр.-кат. парохій на Буковині не-українськими священиками є справді тільки цяцянкою. Зрештою, нунцій може все обіцювати, але це не матиме ніякої обовязуючої сили для його наступника. Тільки створення окремого гр.-кат. епископства для буковинських українців може бути запорою перед ромунізаторськими тенденціями в українській гр.-кат. церкві на Буковині. І тому буковинські українці гр.-католики повинні настоювати на створенні окремого епископства, щоби не впасти жертвою денаціоналізації під католицько-ромунським прапором.

Зміст листа марш. Пілсудського.

У листі до судді найв. суду Залеського в справі б. мін. Чеховича марш. Пілсудський виясняє генезу бюдж. переступлень і чому не звертається до сойму в справі затвердження тих переступлень. Перший сойм, каже марш. Пілсудський, був негідний цього. Теперішній також не втішається його симпатією. Бартель і Чехович звертали марш. Пілсудському увагу на нарушення законів, але він цього не признає. Нарочно казав проволікати з рах. замкненнями в справі бюдж. переступлень, аж минула сесія. Устрій ради мін. Пілсудський так зреорганізував, що ніякий міністер не мав права комунікуватися зі соймом без його дозволу. Справи підвишки дисп. фонду президії ради покинуте не хоче торкати і зазначує, що поручив мін. Чеховичеві виплатити 5. міл.

Мекдональд одержав місію створити кабінет.

Дня 5. червня передпол. король приняв Мекдональда. Мекдональд на предложення короля згодився створити кабінет, якого буде шефом.

на установа (повітова самоуправа, міська рада), що організує касу, відповідає звичайно на основі постанов статуту не лише за щадничі вкладки, а також за всі без винятку зобовязання каси. Кожна самоуправна каса мусить мати закладовий капітал у висоті щонайменше 5.000 зол. Крім цього виконавчий розпорядок накладає на самоуправну установу обовязок побіч закладового капіталу достарчити касі ощадности відповідний фонд на кошти зорганізування і урухомлення.

Взагалі влада старається, щоби повітова самоуправа достарчила касі як найбільші грошеві засоби і в цей спосіб уможливила розвій самоуправних кас ощадности.

В Польщі істнує три ревізійні союзи для самоврядних кас ощадности. Східно-галицькі каси ощадности підлягають Союзови польських кас ощадности у Львові. Цей союз переводить ревізії книговодства і касовости. Зате нагляд над самоврядними касами ощадности виконує воєвода, а начальний нагляд міністер внутрішніх справ у порозумінні з міністром скарбу. З цього слідує ясно, що політична адміністрація, виконуючи нагляд, провадить також зглядно накидає касам ощадности свою економічну лінію. Самоврядні каси ощадности, які основує і за діяльність яких бере поруку самоуправа, не є проте самоуправними інституціями, незалежними від політичної адміністрації.

Дня 31. грудня 1928 р. минув преклюзивний речинець приноровлювання статутів кас ощадности до розпорядку президента.

(Докінчення буде.)

Після протижидівських демонстрацій.

Уряд замкне вищі школи?

„Хвіля" довідується, що мін-ство вн. справ рішене на випадок дальшого страйку, який проклямувала молодь львівських вищих шкіл, звернутися до мін-ства освіти з внесенням негайно замкнути всі львівські вищі школи на два місяці.

Еп. Лісовський виключає жид. провокацію.

Дня 5. червня в 24. год. вночі пресове бюро гродського старости видало такий комунікат: „У звязи з невідповідним поведенням дітей жидівської гімназії при вул. Жигмонтівській підчас процесії 2. ц. м. задля задокументування безосновности всяких закидів про можливість провокації рел. почувань явилася вчора делегація рабінів до архиепископа. Делегацію рабінів: д-ра Фрайнда та д-ра Левіна приняв еп. д-р Лісовський. Рабини висловили жаль і рівночасно вказали, що неможливою була провокація з боку шк. дітвори, яких вони моральними та духовими провідниками і виховують їх у дусі пошанування релігії та почувань інших горожан.

Еп. Лісовський сказав рабінам, що згори не вірив у можливість провокації, а поведення дітей трактував як звичайну рекреаційну сваволю, та рівночасно висловив жаль з приводу жалюгідних подій, які навістили культурні обєкти жидівського населення.

Нові корпорантські демонстрації.

У дальшій части комунікат гродського старости повідомляє: „Вчора веч. неповажні чинники зпоміж акад. молоді знову старалися нарушити публ. спокій. В кількох місцях міста зібралися більші громади, які намагалися демонструвати, з товстими палицями в руках. Після спокійного кождочасного візвання адмін. урядовців, щоби розійшлися, з огляду на опірне становище поліція мусіла розганяти демонстрантів. Около 21.30 год. акад. молодь (корпоранти) уладили віче в будинку університету, проти заборони сенату та ректора. Віче закінчилося ухваленням політ. резолюцій, звернених проти держ. влади. В год. 22.30 був повний спокій. Тоді, як відбувалося віче, громади демонстрантів із численними суспільними шумовинами старалися здемолювати каварню „Де ля Пе", але поліція в пору перешкодила цьому, розганяючи демонстрантів.

Арештовані в слід. вязниці.

Арештовані в понеділок студенти під закидом участи в протижидівських ексцесах сидять у слідчій вязниці окр. карного суду. Дня 5. червня переслухали їх знову, тому справа випущення їх на волю не могла бути розглядана на вчор. засіданні радної палати. Порішить це щойно нині, 6. червня.

Становище Союзу польських адвокатів.

Голова Союзу польських адвокатів адв. Тіль вислав письмо до членів союзу, в якім повідомляє, що з професорських кол університету звернулися до нього, щоби члени союзу схотіли боронити арештованих академиків і задля цього щоби скликали спец. засідання. На засіданні кількох бесідників застерігалося проти того, щоби арештованих учасників ексцесів уважати ідеалістами та відмовилися взяти на себе їх оборону. Адв. Тіль сказав, що союз як такий, осуджує ексцеси, але вважає, що ці члени союзу, які займаються карною обороною, повинні безплатно боронити обв. академиків. Кількох зголосилося.

Демонстації і страйк.

У вівторок веч. якийсь анонімовий комітет видав до „загалу польської акад. молоді Львова" відозву, яка взивала до ген. страйку аж поки не „дістануть сатисфакції від гродського старости і поки арештованих товаришів не випустять на волю". Страйк виявився так, що всі вищі школи обсадили члени страйк. комітетів, які не впускали тих, що хотіли йти на виклади, а навіть перервали іспити.

В год. 6. веч. студенти зібралися перед польським Акад. Домом при вул. Лозінського. Тут уформували похід, на переді якого один студент віз на тачках величезний **кльоц** дерева, а інший ніс на мітлі картон із написом: Реквієскат ін юдеа паце". Всі співали на ноту: „Ми перша бригада" спарафразовану пісоньку: „Каштанка, то кобила лиса, каштанка це є символ ваш" і т. д., а кінчали рефреном, „здох канарок, здох канарок" і т. д. На Академічній вул. біля кіна „Химера" кінна і пішна поліція заступила дорогу демонстрантам, тому вони пішли на вул. Зіморовича. Там здогонила їх поліція й арештувала студ. Леховського, який віз тачки. Кльоца „врятували" академики, занесли на вул. Романовича, де повісили на шнурі на ліхтарню

Корпорантські „войовники".

Кілька фактів і уваг з приводу понеділкових подій.

Від кількох днів „Львів робить „оригінальне" враження. Вулицями снуються поліцаї з наїженими багнетами, подекуди (на вул. Підвалля, Зиґмунтівській і Тереси) можна запримітити останки товченого скла, довкола університету снуються гуртки польських корпорантів, що — проголосивши страйк — не впускають на виклади студентів-українців, жидів і ліво-настроєних поляків. Жидівська й жидофільська преса переповнена ядерними описами протижидівських ексцесів і загальним біляноом знищення, доверпеного в жидівських установах (в редакції й друкарні „Хвілі", в жид. академічному домі, в гімназії то-що), а „народова" скромно займається „наслідками недільних подій". Адміністрація (поліція й воєвода) видають комунікати, складають заяви, а жидівські громадянські чинники ухвалюють резолюції. Без сумніву, відгомін понеділкових (а не недільних) подій телеграфічні дроти розносять по широкому світу.

Героями останніх днів у Львові є польські корпоранти, а жертвою жидівські установи. Корпорації й корпорантів ось так характеризує на сторінках „Дзеннік-а Людов-ого" якийсь студент-пепесівець:

„Корпорації мають на меті „товариське виховання своїх членів, щоби вони — найшовшись колись серед т. зв. „ліпших сфер" — вміли зберігти відповідні манїри. Вже в своїй основі мають вони виховати студентську молодь для буржуазії. До тієї цілі служить окремий стрій й окреме в своїх ґрупках життя. Корпорант уважає себе чимсь вищим від пересічної людини. Студентська молодь інших національностей негідна є чести належати до корпорації. Корпоранти рідко займаються суспільними квестіями. В свойому розумінні є вони чистої крови поляками і беззастережними визнавцями Табору Великої Польщі. Як такі перші виступають до наступу проти молоді інших національностей, при допомозі палиць обороняючи національну честь. З прикрістю годиться ствердити, що досить легко здобувають вплив серед студентської молоді. Причини цього треба шукати у вихованні молоді перед її прибуттям до високої школи. Нинішня система виховання в середніх школах спричинює, що абсольвент із патентом зрілости не є зрілим... Корпорації із суспільної точки погляду є ще в тому шкідливі, що — хоч з першого погляду апартійні — є вони авангардою фашистівського руху. Становище корпорантів у суспільних квестіях є таке реакційне й таке антидемократичне, що нераз викликує здивування, як так може думати молода людина".

На нашу думку, є це дуже неповна й поверховна характеристика корпорантів. Та ми здержуємося від її доповнення. Вже й цього вистане, щоби зясувати собі, чому героями останніх днів є польські корпоранти. Годиться ще пригадати, що вступом до понеділкових подій на терені Львова була недавня бійка між польськими і жидівськими корпорантами в ресторані на Погулянці. А що безпосередньо спричинило понеділкові події? Посередні спричинники корпорантських демонстрацій і здемолювання жидівських установ твердять, що учні жидівської гімназії (при вул. Зигмунтівській) збещестили в неділю польсько-католицьку процесію, кидаючи в неї кусниками ґзимсів і шматками хліба. Ця поголоска, поширена ендецьким „Львовс. Курєр-ом Пор.", викликала відповідну реакцію. На вічах — зовсім правдиво — не лише осуджено поки-що нестверджену поголоску про поведінку жидівської середньошкільної молоді, але й відповідно її побільшено. Поліція розпочала слідство і в понеділок видала комунікат, в якому читаємо, що

„з вікон жидівської гімназії *мали* посипатися на проходячих учасників процесії відломки тинку, при чому процесійні особи *мали бачити*, що з вікон тієї гімназії опльовувано учасників процесії. У звязку з отсим інцидентом, якого ходу досі не устійнено, поліційні органи переслухують свідків. Устійнення фактичного стану стрічається з труднощами тому, що *на відкладі вигадку повстали всякі несправджені версії.* Зівнання доказових свідків обертаються в сфері загальникових тверджень"...

Тимчасом наступила реакція. Товпа демонстрантів-корпорантів напала на редакцію й друкарню „Хвілі", на жидівську гімназію при вул. Зигмунтівській, на жид. Акад. Дім при вул. Тереси, де спричинено величезне спустошення. Одночасно поліція видала новий комунікат у звязку з арештуванням більшої партії ексцедентів (около 40 осіб), в якому звідомлює:

„Дальше слідство в напрямі висвітлення подій в часі процесії Божого Тіла в улиці Зигмунтівській *довело до устійнення слушности доне-сення.* Слідство швидко поступає вперед і вже *тепер можна ствердити, що вини вознишеної по-*

ведінки супроти процесії несе кільканацятеро дітей з жидівської гімназії при вул. Зигмунтівській".

Годиться ще додати, що провідник тієї процесії кс. В. Рокіцький не може нічого певного сказати про збещещення процесії учнями жидівської гімназії. Він заспокоюється тільки тим, що — як каже — „не виключую випадків, стверджених понад всякий сумнів свідками і поліційним комунікатом, а яких я не завважав — тимбільше, що всі люди співали в супроводі орхестри".

Так у світлі поліційних комунікатів і кс. Рокіцького представляється одна сторона медалі, а другу звсовують нам повні жаху описи сіоністичної „Хвилі", які у нас були вже коротко зреферовані. В окремих статтях: „На румовищах шкільних саль", „На румовищах варварських ексцесів", „Жид. Акад. Дім після бестіяльської навали" — тягнуться вичерпуючі описи понеділкових подій, відтворюються картини руйнації та подаються фотографії знищених лінотипів, інтертипів і порозкиданих черенок та друкарського складу. В ч. 3664 (з 6. н. м.) „Хвиля" подає:

„Для стислости ще раз категорично годиться підкреслити, що редакція нашого щоденника, повідомлена в час про підготовлювані ексцеси, ще коло 7-мої год. заалярмувала Городське Староство. Дижуруючий урядовець обіцяв негайно видати відповідні зарядження. Як пізніше виявилося, відсіч поліції була значно спізнена, бо відділ прийшов по всьому (що, врештою, признає офіційний пресовий комунікат поліції). Всяке взивання поліції й алярмування офіційних чинників було безуспішне, що, врештою, ми вже вчора підкреслили. На жаль, у Львові, у воєвідському місті, стався факт, що ізза відсутности воєводи Голуховського і нач. Вид. безпеки Роговського не було чинника, який інтервеніював би в час і з усею енергією".

Кепсько функціонували тоді й телефони, а телефоністки виправдувалися недостатнім функціонуванням автоматів.

У вівторок передпол. з доручення прок. Свободи на місцях девастацій явилася судова комісія, яка запетрифікувала хід нападу і розміри шкід. Одночасно поліційний фотограф поробив знимки.

З приводу понеділкових подій міністерство внутр. справ видало комунікат, в якому звідомлює:

„Хоч досі не маємо докладного опису випадків підчас процесії — має їх доперва устійнити слідство — то одначе на основі дотеперішніх реляцій треба ствердити, що в прив. коедукаційній гімназії була павза і діти кричали досить голосно. Той вереск міг мабуть викликати згіршення серед учасників процесії. Однак протягом неділі не було ніяких випадків. Аж у понеділок після появи нотатки в „Кур. Пор.", органі народової демократії, прийшло до гідних споживання випадків. Поведення властей безпеки є предметом розслідів спеціяльної комісії, яка — розуміється — устійнить, з чиєї вини прийшло до здемолювання гімназії, редакції щоденникка „Хвиля" і Жид. Акад. Дому. Одночасно ведеться слідство проти винуватців нападу, а про його висліди буде виданий спеціяльний комунікат".

Так у загальному представляються обі сторони медалі. Корпорантські ексцеси на широку скалю з демолюванням установ, нищенням їх майна і т. і. отсе вже вдруге відбуваються на терені Львова напротязі біжучого шкільного року. В листопаді 1928 р. були вони звернені проти українців, а тепер проти жидів. На всякий випадок жиди є у без порівнання кращому становищі від українців. Ексцеси й нищення їх майна тривали всього один день, а радше вечер. Українці протягом трьох днів мусіли придивлятися наступам на свої установи, а навіть на приватні доми. В жидівських установах являється судова комісія, поліційний фотограф робить знимки, а в українських установах не являється ніхто крім поліції, між іншим із забороною робити приватні фотографічні знимки. Частину теперішніх ексцедентів поліція арештувала і вже віддала судові, а тоді не арештовано нікого, не роблено ніякого слідства. Все-таки жиди й їх установи є в кращому становищі.

По широкому світі.

Президентом Греції вибрали вдруге Кондуріотіса 259 голосами проти 8.

Франція та Туреччина мали порозумітись щодо спірних кордонів Сирії.

Турецький премієр Ісмет Паша виголосив довше експозе про внутрішню та закордонну політику, після чого палата висловила урядові довіря і припинила свої наради.

В Італії мають намір продовжити вік військової служби з 39 літ до 50.

На теми громадських податків.

Справа „окремої дороговоі оплати", наложеної на священиків.

В ч. 4. „Ниви" подано, що воєвідства з покликом на § 25 конкордату відкинули відклики священиків у справі дорогового податку і наказали їм платити цей податок титулом посідання ерекціонального ґрунту.

Передовсім справлення малої похибки: § 25, себто арт. XXV. конкордату цілком не відноситься до податків, але арт. XV.

Арт. XV., на який покликуються воєвідства, звучить дослівно так: „Духовні, їхні маєтки і маєтки правних осіб церковних і черечих підлягають оподаткованню нарівні з особами і маєтками горожан Річипосполитої і світських осіб правних". По думці цього артикулу священики платять нарівні з другими державні податки враз з додатками на самоврядні, комунальні, воєвідські і повітові звязки. В тих додатках є і додаток на воєвідські і повітові дороги. Від такого дорогового податку очевидно ухилитися не можна і безперечно всякий відклик мусить бути ухилений по думці Арт. XV. конкордату.

Інша річ щодо податку дорогового, як „спеціяльної оплати дороговоі". Цей податок на основі „Наказу платничого" виміряють на основі арт. 19 і 23 дорогового закону про будову й утримання публичних доріг з дня 10. грудня 1920 р. Д. З. Р. П. ч. 6/21. поз. 32 і на підставі арт. 31. закону з 11. серпня 1923 про тимчасове урегулювання комунальних фінансів Д. З. Р. П. ч. 94. поз. 747. Наведені артикули обох законів саме промовляють проти виміру І так:

Арт. 19. закону з дня 10. грудня 1920 поз. 32 звучить:

Budowa i utrzymanie dróg wojewódzkich i powiatowych dokonywa się z funduszów wojewódzkiego względnie powiatowego związku samorządowego. Fundusze te tworzą się ze źródeł samorządowych, bądź też z opłat specjalnych na ten cel przeznaczonych, a uchwalonych przez wojewódzkie względnie powiatowe związki samorządowe".

Джерела фондів воєвідського зглядно повітового звязку самоврядного це додатки до державних податків і їх оплачують всі оподатковані. Хто знова має платити „спеціяльні оплати", це закон виразно означує. І так арт. 23. закону з дня 10. грудня 1920 поз. 32 виразно постановляє:

„Otrzymujący z budowy lub utrzymania dróg szczególne korzyści, lub też nadmiernie używający drogi jak np. kopalnie i inne przedsiębiorstwa, mogą być pociągani do udziału w kosztach budowy i utrzymania dróg... przez odnośne związki samorządowe na rzecz dróg wojewódzkich, powiatowych i gminnych, o ile przed tem nie nastąpi dobrowolna w tym względzie ugoda".

Арт. знова 31 закону з дня 11. серпня 1923 поз. 747 звучить дослівно так:

„Związki komunalne winne pobierać na pokrycie kosztów założenia i utrzymania urządzeń i zakładów dobra publicznego specjalne dopłaty od tych **właścicieli nieruchomości, przedsiębiorców przemysłowych i handlowych**, którym te urządzienia i zakłady **przynoszą szczególne korzyści gospodarcze lub udogodnienia.** Wysokość specjalnej dopłaty winna być stopniowana w stosunku do wartości osiągniętych korzyści gospodarczych względnie udogodnień".

В розумінні тих законів по думці наведених артикулів приходства не можуть бути потягані до плачення спеціяльних дорогових оплат, бо приходства „не отримують з будови і утримання доріг особливих користей ані надмірно не уживають дороги як напр. копальні, фабрики й інші підприємства". Таксамо дороги як „урядження і заклади публичного добра не приносять особливих користей або удогіднень" приходствам, бо приходства не є ніякими ні господарчими ні промисловими чи торговельними підприємствами, але установами культурно-релігійними характеру загального добра. Душпастирі ведуть метрики, потрібні і для держави. Більша половина урядування парохіяльних урядів то переписка з ріжними державними урядами. А ерекціональні ґрунти служать на утримання душпастирів і є тим, чим є платня кожного урядовця державного чи самоврядного. Приймаючи ґрунти ерекціональні, які становлять конґруу душпастирів, яко підставу до виміру спеціяльних оплат дорогових, належало би в послідовности виміряти такі самі оплати і від всіх платень державних і самоврядних урядовців.

Крім цих загальних мотивів, які промовляють проти дорогового податку як спеціяльних доплат є ще мотиви льокальні. З малими виїмками парохії є пониже конґруи, отже весь парохіяльний ґрунт становить конґруу. У численних парохіях ґрунту так мало, або ґрунт так лихий, що не вистарчає навіть на покриття домашніх потреб. В інших парохіях знова душпастирями є завідателі або священики старші, немічні, які не ведуть ніякого господарства. Тут ніяк не дасться попровити арт. 23. закону з дня 10. грудня 1920, поз. 32 ані арт. 31 закону з дня 11. серпня 1923 р. поз. 747.

Щодо громадських доріг, то річ мається так: Правда, всі ерекціональні ґрунти лежать на обшарі парохії і душпастирі для цілей господарських уживають доріг громадських на рівні з громадянами дотичної громади. Але до утримання громадських доріг душпастирі поки-що не можуть бути потягані, бо згідно з законом громадським з р. 1866 §. 83 на терені бувшої австрійської займанщини душпастирі вільні від дороговоі престації, а тим самим і від всяких оплат на громадські дороги.

о. І. Яворський.

Як використати літо в місті?

Не богато в нас таких щасливих, що з першим горячим усміхом літа виїздять на села — до зелені піль та синяви простору. Більшість міських робітників, переважно інтелігентів, студентів, урядників, прислуги та всяких незасібних людей, котрих єдиним випочинком є недільне пополудне, а й його вони часто-густо проводять зле, невідповідно і навіть глупо. Всетаки мужчини більше виходять на проходи поза місто на мечі тощо. Зате жінки остають в місті та дорогий час марнують по домах і серед пилу вулиць. І тому до них я нині звертаюся, до жінок і душних бюр, холодних бібліотек, півсумерку хати, робітні чи крамниці. Не тільки святочні пополудня, але й передвечірні чи вечірні години вони зужитковують зле та не дбають за своє здоровля. Міжтим зігнута спина аж проситься, щоби її трохи випрямити, клітка грудна так радо подихала би воздухом, ноги скорчені цілоденним сидженням так охоче бігали би з другими такими навввипередки! Мязи забуті, покривджені серед цілоденної праці слід вправити руханкою, проходом чи спортом.

Чи богато жінок робить це? Винятки. Мабуть немає в них зрозуміння потреби руху взагалі, а руханки чи спорту зокрема. Мабуть не знають вони, що дві-три годині вправ тижнево для здоровля вартніше чим ліки, котрих не одна уживає на свою малокровність, втому та ріжні preріжні болі. Далі, нинішна жінка стремить до зовсім чогось другого ніж те, що здорове та сильне: вона хоче мати лінію, себто бути якнайгірше розвинена, якнайсухорлявіша. І справді її бажання сповняється — коштом здоровля, нервів та вдоволення з життя. Так вона забуває, що для неї правдивим добром і красою — є здоровля та сила. І далі сидить в своїй хаті, вечорами виходить на брудну вулицю, до кіна чи каварні.

Міжтим є вже своя площа (Сокола-Батька). Чи не заглянутиб і нам на неї? І справді, вправляють на ній молоді люди, бігають, скачуть, мечуть кулею, ратищем, тощо. Колиб так і нам спробувати? Вимах рамен, випруження стегон, — цеж здоровля. Як там радісно, як свобідно! Далі на вільнім воздусі забуваємо, що в місті жде нас безліч діл та турбот, стаємо вряд, випрямлюємо втомлені мязи та починаємо вправляти.

От де здоровля, от де наш відпочинок та розривка! Вступаймо в члени жіночого спортового товариства „Стріла"! Мало хто чув про него, бо його заснували щойно два роки тому назад, тай досі його майже не було — головнож ізза браку вчительки руханки та провідниці спорту. Нині товариство має тренерку, молоду та енерґійну фахову силу. Вже тепер відбуваються раз в тиждень (в суботу від 5 г.) вправи на площі С. Б. (там і зголошуватися слід) колиж буде більше жінок-руховичок, тоді можна буде частіше вправляти. В неділі ч и свята будуть відбуватися походи чи поїздки поза Львів. Цеж вимріяна нагода на декілька годин покинути місто, та віідітхнути чистим повітрям лісів і піль. В гарячі літні дні буде товариство уладжувати лекції плавання. Тоді можна буде навчитися цего корисного, так здорового та приємного спорту. Богато, ще богато плянів має товариство. Колиб їх здійснити, то кожний день мав би корисну для здоровля та приємну галузь спорту і розривки.

Тількиж: покиньте отяжілість, байдужість жінки! Покиньте на годину свої власні заняття підведіться від книжки чи бюрка та побіжіть по за місто — на площу. Бо що робимо для нашого здоровля? — Нічого! У інших народів спорт і руханка займають чільне місце в програмі для міського інтелігента (-тки). Тому ці народи сильні і здорові. Їхні жінки беруть рекорди в змаганнях та приносять честь своєму народові. „Тренінґ" слово незвичайно популярне серед західноевропейських жінок. А ми? А наші жінки? Час перестати вважати руханку і спорт за одну з накинених собі скучних годин шкільної науки, котру разом з опущенням школи оставляється позаду собою. Для здоровля, відпочинку, сили і краси чейже найдемо годину-дві в тиждень!

А тоді на площу „С.-Б.". Разом з другими членицями „Стріли" ставаймо в ряд!

Д-р Софія Парфанович.

НОВИНКИ

— **Ясновидючість метеорольоґів** не сягає довше, як на 12 годин уперед. Наслідок цього такий, що заки вони передадуть світові звістку про найближчу погоду і заки ця вістка перейде через друкарську машину, маємо явище гідне спожаління, як нині. Після дощів обіцювали нам погоду. В середу вечером небо цю обіцянку піддержало, а в ночі на четвер почалась злива, що тягнеться ще досі до 10. год. зранку.

— **Михайло Островерха,** оперовий співак і **Дарія Герасимович,** піяністка, які виступають у Львові на концерті в четвер, дня 6. червня ц. р. виконають твори чужих і українських композиторів, а саме: А. Страделі, Ґ. Б. Перґолезі, Ґ. Б. Бассані, Р. Шумана, Е. Ґріґа, Лішта, Шопена, Масенета, Томаса, Д. Січинського, Ст. Людкевича, В. Барвінського і К. Стеценка.

— **Іспит зрілости** в приватній, українській гімн. „Рідної Школи" в Золочеві відбувся під проводом візитатора Курат. Ш. Л. О. п. Людвіка Юся в днях 24, 25, 27 травня. Матуру здали: Бодмар Василь, Ваньо Ірена, Стефа, Гринькевич Андрій, Чуньовський Богдан, Ільків Осип, Кравчук Роман, Лотоцька Ольга, Марицький Любомир, Матвіїв Ярослав, Медвідь Маркіян, Олесницький Евген, Савчин Микола, Садовський Теодот, Богдан, Шандро Володимир, Цимбалістий Евген. Чотирох абітурієнтів репробовано.

— **Концерт у память Лисенка в Чернівцях.** Дня 3-го ц. м. відбувся в Чернівцях концерт у память Миколи Лисенка. У салі „Музичного Т-ва", де був концерт, 25 літ тому Лисенко сам диригував своїми творами. Свято у память Лисенка було зорганізоване місцевим співацьким товариством „Кобзар", а невтомним диріґентом п. Садагорський. Програма концерту — беремо всі ці інформації за черновецьким „Часом" — дала маленький образ багатої творчости композитора. Була в ній увертюра до „Останньої ночі", антракт з „Тараса Бульби", дві пісні з „Утопленої", терцет з „Різдвяної ночі", сольо „Мені однаково", дві кантати на мужеський і мішаний хор з солями та орхестрою „Радуйся ниво" і „Бють пороги". На концерті був як гість молодий композитор з Кишенева С. Бойченко, а зі співацьких товариств прислухувались концертові „Дайчер Мінеґезанґферайн" і „Шубертбунд". „Час" пише: „Від чверть століття не було на Буковині такого величавого концерту".

— **Жертви літа.** У Крехові біля Станиславова грім ударив на толоці у три жінки і ранив їх. Другий грім ударив підчас бурі в візника, що переїзжав через село Деменьку і вбив його. У Пасічній утопився 18-літній уч. торговельної школи Іван Древняк.

— **З православної церкви в Галичині.** Варшавська „За Свободу" пише: На домагання цівільної влади митрополит Діонізій звільнив зі становища настоятеля православної церкви в Тилаві священика о. Михайла Іваськова, що так заслужився в праці навернення уніятів на православя в Галичині. Його призначили парохом на Волині, а на його місце прийшов настоятель львівської церкви о. ігумен Пантелеймон.

— **Учитель побиває свого зверхника.** У доповненні до вчорашньої новинки під цим заголовком довідуємося нині з польської преси нових подробиць. Вчителем, який дав поличника д-ру К. Сосніцькому, є д-р М. Ґедройць. На другий день він ждав секундантів від д-ра К. Сосніцького; до нього прийшов син Сосніцького студент прав і його кузин, студент медицини Кшижталович. Замість скласти заяву щодо наміреної „сатисфакції", почали вони з д-ром Ґедройцем бійку, так, що цей мусів боронитися револьвером і пострілив молодого Сосніцького в ногу, а відтак сам зголосився у поліційнім комісаріяті, де оповів подробиці свого інциденту. „Ґазета Поранна" описуючи всю історію додає до неї такий делікатний коментар: „У педагогічних сферах нашого міста д-р Сосніцький на становищі начальника Виділу середніх шкіл не мав симпатії".

— **Дрібні вістки з усієї Польщі.** Варшавська преса звертає увагу, що марш. Дашинський дістав від „Ґенерального інспекторату збройних сил" листа з адресою: „До Впов. Голови (пресеса) Сойму" замісць: „Маршалка Сойму". Чи така зміна є помилкова чи свідома? ось проблема. — Дня 6. червня зїзжаються до Познаня польські письменники на нараду в справі утворення Академії та для вирішення деяких професійних питань. — Новий директор варшавської опери звільнив 70 осіб персоналу. — У Варшаві мають підготовляти нову організацію преси т. зв. „санаційної"; дбатиме про неї спеціяльна аґенція, що постачатиме їй готові політичні статті, інформації та оголошення, на взазок деяких чужинних концернів.

— **Урядовий стиль.** Міністерство внутр. справ у Варшаві видало цими днями обіжник у справі „леґісляційної техніки". Є в ньому зібрані „засади леґісляційної техніки та урядової термінольоґії" з дорученням точно зберігати їх при випрацюванні розпорядків, доручень і присудів, які видають воєводи та влада загальної адміністрації та оголошують у воєвідських денниках. Ці засади мають улекшити стиль і мову урядових актів, які здебільша не визначуються ні ясністю ні точністю, а ще менше доступністю для того загалу, що має обовязок їх розуміти.

— **Ріжні вістки.** Італійська воздушна ескадра складена з 35 гидропляніів має приїхати до Одеси 5-го ц. м. — В Атенах пожежа знищила друкарню, де друкувалися великі грецькі денники; пожежа перекинулася і на сусідній дім бувшого міністра; поміч прийшла запізно. — В Австрії прийшло до бійок між фашистівськими відділами Гаймвери і соціялістичного Шуцбунду.— У Парижі почався 24-годинний страйк почтарів, як протест проти припинення в службі 191 почтарів на 1 місяць. — Біля Кеніґсбрік зломалась вісь вагону в поїзді, що віз військо зі Шлеська до Саксонії на маневри; 4 вояків убитих, 2 сильно ранених. — Згоріла частинно велика рафінерія бензини Нітіль в околиці Букарешту вартости 3 міл. лей. — У льоху одного льондонського готелю найшли невідомий образ Ван Дайка, який знавці оцінили на півтора міл. зол.—У Ню-Йорку помер 90-літ. старець П. Весіон, що в 70 році життя здобув рекорд піших перегонів від Ню-Йорку до Сан Франціско. У Ню-Йорку відкили святочно американсько-німецьке співоче свято.

— **Смерть російського вченого.** Помер відомий російський фільольоґ Алексій І. Соболевський, член Академії. Найбільше відомим його твором є „Лекції з історії російської мови" і 8-томові „Великоруські народні пісні". Соболевський створив „славну" теорію про походження „руської" мови, відмовляючи права на самостійність мові українській і фальшуючи найосновніші моменти історичного процесу у розвитку обох мов. Його теорія була відкинена численними дослідниками, не тільки українськими, але й російськими.

— **Мистці на ліцитації.** У Берліні в відомій фірмі продажі творів мистецтва Лепке заповіджена нова ліцитація деяких образів привезених із СРСР. Є там портрет кисти Льоренца Льотто з палати в Ґатчині, вартости 400.000 марок, „Голова Христа", Рембрандта за 200.000 м., образ Рубенса за 60.000 м., Тиціяна за 50.000 м., Бассана за 40.000 і т. д. У передмові до катальоґу цих творів сказано, що в СРСР. є стільки зразків старого мистецтва, що такі ліцитації ніяк не в силі зменшити призбираних там скарбів.

— **Обезпечення одного мужа.** Чули ми вже нераз, що американські та анґлійські товариства обезпечень приймають вкладки та премії на найбільше ріжноманітні випадки: від спеки, поганої погоди, невдачі в інтересах, а навіть болю зубів. Спеціялісти-математики, що працюють у цих модерних підприємствах обчислюють кожному клієнтові, яку суму має він оплачувати на своє обезпечення. Тепер вичитуємо про один випадок, який безумовно є рекордовий в історії всіх товариств обезпечень. Минулого року один анґлієць Джон Пір, суддя в Льондоні, обезпечив себе в анґлійськім „Льойді" від такого нещасливого випадку: „на випадок, якби моя жінка вродила троята"... Йому казали заплатити як першу премію такого обезпечення величезну суму: 2.000 фунтів. Чому? Тому, що цей випадок раз йому — чи точніше кажучи: його жінці — вже трапився, отже міг знову повторитися. Пір хотів забезпечити себе перед такою родинною руїною і заплатив премію. Минуло 10 місяців і його жінка вродила знову троята. Пір, як передбачливий батько, пішов до товариства обезпечень заінкасувати велику суму. Може вона бодай його потішить.

— **Конкурс на приняття кандидатів** до гр.-кат. Духовної Семинарії у Львові на акад. рік 1929/30. Подання вносити до Митрополичого Ординаріяту **до 1. серпня 1929** і долучити 1) свідоцтво хрещення і миропомазання, 2) свідоцтво зрілости і всі гімназійні свідоцтва, 3) свідоцтво моральности від Уряду парохіяльного зглядно деканального, 4) заяву родичів чи опікунів, що будуть складати оплату по 8 долярів місячно за удержання, 5) точний опис життя, в ньому подати, де кандидат перебував і чим трудився від матури досі і заяву, чи задумує приняти свячення в жонатому, чи безженному стані та чи готов посвятитися місійній праці в Канаді. Примічається, що вписове на Богословську Академію виносить 2 доляри, а такса 5 долярів за семестер. 2167 1-2

Біржа.

Гроші.

Американський долар 8·88·50—8·89·00, канадійський долар 8·81·00—8·81·50, чеська корона 0·26·00—0·27·00, австрійський шілінг 1·25·00—1·25·50, румунська лея 0·05·00—0·05·50, французький франк 0·34·50—0·34·80, швайцарський франк 1·71·50—1·72·00, фунт штерлінґів 43·30·00—43·80·00, радянський червінець 17·50—18·00.

Золото: 20 корон 36·35·00—36·60·00, 20 франків 33·20·00—33·60·00, 20 німецьких марок 41·25·00—41·80·00, 10 російських рублів 46·00·00—45·00·00.

Срібло: Австрійська корона 0·65·00—0·65·50 5 австрійських корон 3·50·00—3·80·00, австрійський фльорен 1·72·00—1·75·00, російський рубель 2·80·00—2·90·00, копійки за рубель 1·40·00—1·45·00.

Дописи.

СТРИЙ. (Виклад посла Остапа Луцького про Рад. Україну). Дня 20. травня ц. р. в Стрию відбувся виклад п. посла Остапа Луцького на тему: „Враження з побуту на Великій Україні". Простора саля місцевого „Сокола" ледви змістила половину бажаючих послухати цікаві відомости з сучасного культурно-економічного життя нашого народу під владою комуністичної диктатури. В обективних словах накреслена картина тамошніх відносин, психіки, переживань, — тамошньої господарсько-культурно-національної дійсности та надій на будуче, — дала присутнім змогу виробити собі поняття про теперішне положення на Україні. Шан. референт зазначив, що під національним і культурним оглядом помітний там значний поступ. Порівнюючи сучасну національну конюктуру з тією до світової війни слід прийти до висновку, що вже недалека та пора, коли справа української державности буде поставлена власними силами укр. народу на остаточне вирішення. Так бодай каже льоґіка та швидка еволюція подій. Приємне враження зробила ця надзвичайно цікава своїм змістом і своєю формою промова, яку на протязі 4-х годин з великою увагою і вдячністю вислухала численна авдиторія, нагородивши шановного промовця довгими оплесками... Бажано булоб, щоби стрийське громадянство частіше відвідували наші визначні політики й громадські діячі, приймаючи на увагу очевидну користь інформацій подібного характеру.

Стрийський.

КОЛОМИЯ. (Окружне свято „Сільського Господаря). В неділю, дня 2. червня ц. р., відбулося заходами філії „Сільського Господаря" в Коломиї велике окружене свято „Сільського Господаря", яке перемінилося у велику хліборобську маніфестацію українського селянства Покуття. Своєю масовістю та величавим обходом, пригадувало воно хіба найкращі часи передвоєнних літ Покуття, коли то Коломия бачила теж тисячні маси зорганізованого українського селянства, хоч під прапором інших ідей, ніж ті, які голосить сьогодні „Сільський Господар". Свято почалося в год. 10-тій рано торжественною полевою Службою Божою, до якої стануло 14 священиків. Службу Божу відправлено на великому майдані (заріку) над Прутом. Ще далеко перед початком Богослуження, зароїлося над Прутом від гуртів селян, які фірами і пішки сходилися з цілого повіту. Коло 60 сіл прийшло зорганізованими відділами з окремими написами і таблицями, що вказували, які і звідки ті кружки „Сільського Господаря". Вози, буйно вбрані квітами, збіжем та вінцями, не уступали нічим найкращим декоративним взорам чужих країв. Численно була заступлена молодь і жіноцтво. Не бракло теж кінної бандерії, яка гарно відбивала у своїх народніх строях. Вже в Богослуженні взяло участь коло 5.000 людей. Після Богослужения сформувався величезний похід, який зразково і в порядку перейшов через ціле місто на майдан Народнього Дому. В поході взяли участь також українські товариства з Коломиї, інтеліґенція, шкільна молодь українських шкіл, а навіть молодь державних шкіл, яка, хоч без провідників, зрозуміла, що вона належить туди, де велика ідея гуртує тисячі українських селян. Похід перейшов через ціле місто мовчки, бо була виразна заборона влади, співати якінебудь пісні. Це мабуть одинокий похід підчас великих свят „Сільського Господаря", який не мав права гомоном народніх пісень звеличати свій великий день та радуватися своїм хліборобським святом. У повазі увійшов цілий похід на великий майдан Народнього Дому, де устанвився у взірцевому порядку. На майдані зібралось з верхом 6.000 людей з усіх околиць Покуття. Тут почалась друга частина свята. До многотисячної селянської маси промовив делеґат Т-ва „Сільський Господар" у Львові, інж. Е. Храплівий, вітаючи Покуття з великим хлі-

боробським святом, та відкреслюючи вагу української хліборобської організації, яка поставила собі метою висунути українське село і українського селянина на перший плян у народній роботі та перемінити це село на народній актив, що міг би повести весь нарід до кращої майбутньости. Після цього відспівав селянський хор з Ковалівки під орудою відомого дирігента Юри Чукура дві пісні. Потім співав хор „Коломийського Бояна". Точки, виведені „Коломийським Бояном" випали вповні вдоволяючо, за що хор і його дирігента, проф. Шипайла, нагороджено рясними оплесками. Після цього співав низку народніх пісень знова хор з Ковалівки, який під оглядом свого вишколення і техніки, нічим не стоїть позаду не тільки селянських, але й кращих міських хорів. Це завдяки важкій та вмілій праці його дирігента, за що він і збирав заслужені овації. Свято закінчено промовою голови філії „Сільського Господаря" в Коломиї, п. ради. Володимира Кобринського, якого заходами це величаве свято уладжено. Треба замітити, що поруч голови філії, вклав дуже багато праці в організацію свята місцевий агроном інж. Дмитренко Василь. У святочному настрою розходились українські хлібороби Покуття домів, щоби переказати всім тим, які остали в селах, що пережили один з кращих днів, який засвідчив животність ідеї відродження українського села та згуртування українських хліборобів. І село, і місто, пізнали, що росте нова, сильна хліборобська українська організація, яка поруч кооперації стає на першому пляні нашого життя — це „Сільський Господар". Це свято переконало і деяких невірних зпоміж нашої інтелігенції, що не перевелася ще сила і здібність організації нашого українського села, коли вложиться в него дещо ініціятивної праці, та дасться йому велику ідею, якою воно може захопитися.

Жертви на оселю робітників пера.

Виказ ч. 20.

На заклик „Т-ва письменників і журналістів ім. Ів. Франка" зложили дальше на оселю українських робітників пера в Ямнім: 331) М. Коцюба, Львів 5 зол., 332) Клим і Волод. Чолії, Перегінсько 10 зол., 333) Григ. Федаш, стар. скарб. інспектор, Грудзьондз 5 зол., 334) Конст. Котис, Мостиска 10 зол., 335) Дмитро Винницький, Нежухів 5 зол., 336) Микола Малицький, власн. більшої посілости, Шляхтинці 100 зол., 337) інж. Йосиф Дзедзіц, Пшеворск 10 зол., 338) проф. Мих. Ребрик, Калуш 5 зол., 339) Абітурієнтки жіночої гімн. в Перемишлі 19.50 зол., 340) Марія Рубчаківна, Томашівці 5 зол., 341) о. Онуфрій Чубатий, Доброводи 2.50 зол., 342) Кость Глухівський, Станиславів 5 зол., 343) о. Степан Онишкевич, Купновичі 10 зол., 344) Волод. Моравський, ветер. лікар., Кротошин 5 зол., 345) о. Михайло Клюк, Зарудці 5 зол., 346) о. Іван Петик, Вашковичі 5 зол., 347) д-р Волод. Кубійович, Краків 15 зол., 348) Гр. Колцьо, Перемишль 1 зол., 349) Ів. Коженьовський, Перемишль 3 зол., 350) о. А. Савчин, Перемишль 2 зол., 351) Ів. Леськів, Перемишль 3 зол., 352) о. В. Гриник, Перемишль 5 зол., 353) о. Р. Демянчик, Перемишль 5 зол., 354) Кл. Кульчицька, Перемишль 5 зол., 355) І. Маївка, Перемишль 2 зол., 356) С. Долошицька, Перемишль 10 зол., 357) О. Левчак, Перемишль 5 зол., 358) П. Годованець, Перемишль 2 зол., 359) Т. Ставничий, Перемишль 5 зол., 360) І. Павліш, Перемишль 5 зол., 361) Абітурієнти й абітурієнтки українських гімназій в Перемишлі (збірка д-ра Е. Грицака) 20.20 зол., 362) Фірма І. Борис, Перемишль 10 зол.

Жертви проситься пересилати і складати в Земельнім Банку, Львів, Словацького 14, або в Адміністрації „Діла", Львів, Ринок 10, II. пов.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:

Четвер 6-го, г. 7·30 веч. „Одна одинока ніч" (50 прц. знижки).

Пятниця 7-го, г. 7·30 веч. „Сила призначення".

Субота 8-го, г. 7·30 веч. „Барон Кісель" оперетка (прем'єра).

Малий Театр:

Четвер 6-го, г. 7·30 веч. „Кохання без ґотика".

Пятниця 7-го, г. 7·30 веч. „Сильвія купує собі мужа", комедія А. Енгля (прем'єра).

Субота 8-го, г. 7·30 веч. „Сильвія купує собі мужа".

Кіна.

„Аполльо": „Одна ніч у Льондоні".

„Кольосеум": „Божевільні пригоди хорої з уроєння" і „Кровавий ватажок".

„Лев": „В лямпартових кігтях" (Біллі Дов) і „1001 пригода".

„Люна": „Піковий туз" (усі серії).

„Марусенька": „Підводне човно".

„Оаза": „Тореадорова любка" (Дольорес дель Ріо).

„Паляс": „Любов дівчини з мюзикголу" і „Нестерпна Фіфі".

„Пан": „Передпекло" Запольської.

„Пасаж": „Під маскою бандита" (Том Мікс) і Ґомонтів тиждень.

„Утіха": „Вежа кохання" (Дж. Берімор).

„Фатаморгана": „Богині спокус" і „13. година" (Дж. Берімор).

„Химера": „Венера за параваном".

Програма радіо.

Пятниця 7-го.

Льондон (358). 19·45. Фортепянові твори Скрябіна. 21·35. „Сільське кохання" комічна опера з XVIII віку.

Париж (1744). 21·35. „Арлезіянка" Бізе.

Берлін (475,4). 20·00. „Електра" Штравса.

Лянгенберг (462,2). 20·00. Вечір пісень.

Відень (519,9). 20·00. „Травіята".

Будапешт (545). 21·45. Скрипковий концерт і циганська музика.

Міляно (504,2). 20·30. Симфонічний концерт.

Рим (443,8) 21·00. „Рожеве місто", оперетка Ранцата.

Ленінград (1000). 19·30. Музичний вечір.

Москва (1442,3). 19·00 Опера або оперетка.

Київ (775). 19·00. Літературно-музичний вечір, присвячений українській літературі.

Харків (1680). 18·30. Концерт.

Варшава (1395,1). 17·55 Концерт мандолінистів. 20·30. Симфонічний концерт. 20·30. Концерт легкої музики.

Кошиці (265,5). 20·15 Орхестровий концерт.

Прага (343,2) 16·25 Концерт.

Субота 8-го.

Льондон (358). 22·35. Радіокабарет.

Париж (1744). 21·15. Популярний концерт.

Берлін (475,4) 20·30. Легка музика.

Відень (519,9) 17·30. Камерний концерт. 20·00. Концерт Академії Шубертівського Союзу.

Кеніґсвустергавзен (1648,3). 21·00. Скрипка і фортепян.

Давентрі (482,3) 22·00. Симфонічний концерт з Бірмінґгем.

Рим (443,8). 21·00. Військова музика.

Міляно (504,2). 20·30. Музична всячина.

Ленінград (1000). 19·00. Опера або оперетка.

Москва (825) 18·00. Сільський концерт.

Харків (1680) 17·00. Камерний концерт.

Київ (775). 20·00. Концерт з Фільгармонії.

Прага (343,2). 20·00. Симфонічний російський концерт.

Варшава (1395,1). 20·30. Популярний концерт; орхестра Фільгармонії.

Познань (339,8) 10·15. Музична інтерлюдія; мандоліністи.

---

†

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ
в десяту річницю смерти бл. п.
КЛИМА УТРИСКА
пор. У. Г. А.
відправиться в Архикат. Церкві св. Юра в суботу, дня 8. п. м. о год. 7·15 рано, на яке приятелів і знайомих запрошує
2164 **Родина.**

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Український Театр під дир. Івана Когутяка.
Одеськo:
Пятниця 7.VI. — Король життя.
Субота 8.VII. — Вихрест.
Неділя 9. VI. — Кума Марта.
Понеділок 10.VI. — Пташник з Тиролю 5—5

В державній гімназії з українською мовою навчання в Станиславові відбудуться: 1) вступні іспити до кл. II—VIII, дня 20. і 21. червня 1929; подання належить вносити до дня 17. червня 1929; 2) вступні іспити до I. кляси відбудуться дня 29. червня 1929 р. о 5. год. рано. Зголошення приймається до дня 28. червня 1929 р. 2165

Гурток українських лікарів Нострифікантів в Познані подає до відома Товаришам, які бажалиб нострифікувати свої лікарські дипльоми на університеті в Познані, що інформації в цій справі підчас ферій подає секретар Гуртка Д-р Володимир Коцюба, Дрогобич, вул. Стрийська ч. 241. За Виділ: **Д-р Володимир Коцюба**, секретар.

Виклад Д-ра М. Залізняка на тему „Загальний огляд народнього господарства Вел. України до і після революції" відбудеться з рамени Філії Т-ва наук. викл. ім. П. Могили в суботу дня 8. п. м. в 6. год. веч. в салі Акад. Дому, вул. Супінського ч. 21. Вступ за добровільними датками.

Вступні іспити в Приватній жіночій гімназії „Українського Інститута для дівчат" з повними правами державних гімназій — в Перемишлі — відбудуться: до I. кляси дня 26. червня, до кляс II—VII дня 27. і 28. червня п. р. — Зголошення день перед іспитом або вчасніше. Учениці гімназії знайдуть приміщення у взірцево уладженому Інституті Товариства, будинок якого лучиться з гімназією. — **Управа гімназії.** 2169 1—2

З днем 1. липня ц. р. відкривають С. С. Василіянки 6-тижневий курс куховарства і найновіших ручних робіт. Близші інформацій уділяє управа устно або письменно. Учасниці курсу можуть мати приміщення з удержанням в інституті С. С. Василіянок у Львові вул. Длуґоша ч. 17. Цей курс поручається учителькам і молодим мужаткам. 2153 2—2

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ЯМНА біля Яремча стація в цісни в лісистій околиці над Прутом — заслонена від півночи високими горами — пансіон п. Струмінської — соняшні кімнати — добірний харч — теніс — прогульки в гори — автобуси на місци — опіка над дітьми. Ціни уміркованi в першім сезоні. — Зголошення слати до 15. червня: Львів, вул. Мурарська ч. 48 а, а по 15-тім червня до Ямни, почта Яремче. 2145 2—3

ВСІЛЯКІ годинникарсько-ювілерські роботи виконує найстараннійше Домбровскі-Розважевскі Львів (Готель Жоржа) вул. Академічна ч. 2. 1366 а) 52—?

САМІТНОГО СВЯЩЕННИКА, найрадше катехиту за харч і помешкання прийму на цілий час ферій для виручення в душпастирських обовязках. Околиця підгірська — ріка в місци. — Зголошуватися сейчас: Уряд парохіяльний в Братківцях, п. Стрий. 2144 2—3

ГОДИННИКИ тільки найліпших фабрик прецізійні продає за готівку і на рати від десятків літ з найліпшої сторони звісна фірма **Іван Зельтенрайх**, Львів, пл. Марійська ч. 5. 3 177-?

НОТАРЯТ в Залізцях пошукує кандидата або соліцитатора рутинованого і що пише на машині. 2168 1—3

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Специяліст недуг легенів, серця і жолудка
Д-р Фелікс Ган
Львів, Городецька 46.
432 **Пересвітлення Рентгеном.** 5—24

Дентист Яків Насс
Львів, вул. Сикстуська ч. 17. II. п.
Скріплювання хитаючихся зубів пльомбування й виймання зубів без болю. Штучні зуби в каучуку і золоті після найновішої системи. Пацієнтів з провінції полагоджується в найкоротшому часі, П. 1. Урядовцям і студентам значна знижка. Тел. 65—73. 2142 4—5

Св й шукає свого!!

Архітект-будівничий, літ 48, православний, вільний, пристійний на державній посаді, негайно одружиться з інтелігентною, пристійною, старшою та богатою панночкою або вдовицею з ліпшої родини, котра допомоглаби йому матеріяльно. — Ласкаві зголошення зі знимкою: K. Korpok, Białystok, Drewniana 15. 2166 1—1

„КАРПАТІЯ"

Товариство взаїмних обезпечень на життя і ренти у ЛЬВОВІ, вул. Руська ч. 18 І.

Звичайні Загальні Збори відбудуться дня 22. червня 1929 року о год. 6-ій вечером в салі засідань Дирекції Т-ва „Дністер", вул. Руська ч. 20. з отсим порядком нарад: 1) Відчитання протоколу з послідних Загальних Зборів. 2) Принятте і затвердження звіту і рахункових замкнень за рік 1928. 3) Звіт Ревізійної Комісії і уділення Надзірній Раді абсолюторії. 4) Ухвалення внесення Надзірної Ради в справі ужиття касової надвишки. 5) Вибір 3 членів і 3 заступників Ревізійної Комісії. 6) Внесення.

В Загальних Зборах беруть участь усі власновільні члени, що обезпечені є в Товаристві найменше від року, як також власники 25-ох уділових листів, коли вони зажадають від Дирекції 8 днів перед Зборами легітимації зглядно повідомлять її, що візьмуть участь у Зборах.

2172 НАДЗІРНА РАДА

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Товариства Українська ремісича і промислова Бурса у Львові відбудуться в четвер дня 20. червня ц. р. о 6-ій год. вечером в домівці Товариства „Зоря" при вул. Вірменській зі слідуючим порядком:

1) Отворення зборів. 2) Відчитання протоколу. 3) Звіт секретаря з діяльности в 1928/9 р. 4) Звіт контрольної комісії. 5) Внесення на уділення абсолюторії за минулий рік. 6) Вибір голови, 6-ох членів Ради, 2 заступників контрольної комісії. 7) Внесення і запити.

На випадок браку комплєту відбудуться Загальні Збори того самого дня о 7-ій год. вечером з тим самим деннім порядком. — За Раду Товариства: **Евген Винярський,** секретар. **о. Евзевій Бачинський**, голова. 2171

Отсим подається до відома Вп. Членів
„Міщанського Брацтва"
що **ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ**
сего Товариства
відбудуться дня 16. червня ц. р. о 12. год. в полудне у власнім льокалі зі слідуючим порядком нарад:

1) Отворення Зборів.
2) Відчитання протоколу з попередніх Загальних Зборів.
3) Звіт Управи.
4) Звіт з діяльности і рахунковий за 1928 рік.
5) Звіт Контрольної Комісії.
6) Справа членських вкладок і запомогового фонду.
7) Вибір голови, 8 членів, 4 заступників і 3 членів Контрольної Комісії.
8) Внески і запити членів.

Наколи в означенім часі не збереться статутом вимагане число членів, о годину пізнійше відбудуться Збори без огляду на число присутніх. (§ 23. статута).

2170 **Виділ М. Б.**